

Capitolul I. Actele susceptibile de suspendare în temeiul art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ

I. Noțiunea de act administrativ. Suspendarea efectelor. Condiții

Actul de numire a persoanelor care ocupă funcțiile de director coordonator al serviciilor publice deconcentrate, emis de ordonatorul principal de credite, a fost calificat de art. III alin. (4) din O.U.G. nr. 37/2009^[1] ca fiind un act administrativ, astfel că, potrivit principiului simetriei juridice, actul de încetare a exercitării atribuțiilor acestei funcții nu poate avea o altă natură juridică.

Pentru a se dispune suspendarea executării unui act administrativ, este necesar să fie îndeplinite următoarele condiții:

a) să fie introdusă plângerea prealabilă împotriva actelor vătămătoare;

b) măsura suspendării să fie necesară pentru prevenirea unei pagube iminente, în sensul art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004;

c) să fie vorba despre un caz bine justificat, astfel cum acesta este definit de art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004.

În speță, executarea deciziei contestate este de natură a cauza un prejudiciu material viitor și previzibil, constând în lipsirea de veniturile aferente exercitării funcției de director coordonator în baza contractului de management încheiat pe o perioadă de maximum 4 ani, astfel că sunt îndeplinite condițiile suspendării acestuia.

Cererea privind suspendarea efectelor concursului organizat pentru obținerea unei funcții de director coordonator nu este admisibilă, întrucât acesta nu reprezintă un act administrativ.

*C.A. București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal,
sentința civilă nr. 1105/03.03.2010, în Jurindex*

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sub nr. (...), reclamantul N.E. a chemat în judecată pe pârâtul Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, solicitând ca, prin sentința ce se va pronunța, să se dispună suspendarea executării deciziei nr. 269/13.10.2009 a Inspec-

---

^[1] Abrogată prin O.U.G. nr. 105/2009 (M. Of. nr. 668 din 6 octombrie 2009).

torului General de Stat din cadrul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, d-l D.N., prin care s-a dispus încetarea contractului de management nr. 49/25.05.2009, până la soluționarea fondului acțiunii în anularea deciziei nr. 269/13.10.2009, precum și suspendarea efectelor concursului pentru funcția de director coordonator al Inspectoratului Teritorial de Muncă G., care a fost organizat la data de 22.10.2009, ora 9,00, afișat pe site-ul www.inspectmun.ro.

Prin întâmpinarea formulată la data de 19.11.2009, pârâțul Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale a invocat mai multe excepții.

La data de 12.02.2010, la solicitarea instanței, reclamantul a formulat precizări în privința capătului de cerere având ca obiect suspendarea efectelor concursului pentru funcția de director coordonator al Inspectoratului de Muncă G., organizat la data de 22.10.2009, prin care a învederat instanței că motivele sunt aceleași cu cele pentru care a solicitat suspendarea deciziei nr. 269/13.10.2009.

De asemenea, s-a menționat că, în data de 03.12.2009, Curtea Constituțională a decis că prevederi din O.U.G. nr. 105/2009, în baza căreia s-a emis decizia nr. 269/13.10.2009, contravin Constituției, astfel că decizia a cărei suspendare se solicită nu mai are fundament.

Reclamantul a precizat că stăruie în acțiune, chiar dacă și O.U.G. nr. 37/2009 a fost declarată neconstituțională, deoarece la data emiterii deciziei nr. 269/13.10.2009 O.U.G. nr. 37/2009 nu era declarată neconstituțională, iar motivele invocate în decizie au fost cu totul altele.

Prin încheierea din data de 14.01.2010, curtea a dispus, în temeiul art. 16¹ din Legea nr. 554/2004, citarea în cauză, în calitate de pârâtă, a Inspecției N., având în vedere susținerile pârâtului M.M.F.P.S., potrivit cărora decizia a cărei suspendare se solicită a fost emisă de Inspecția N., și nu de M.M.F.P.S.

Prin întâmpinarea formulată la data de 19.02.2010, pârâta Inspecția N. a invocat excepția lipsei de obiect a cererii de suspendare a actului administrativ, față de împrejurarea că efectele deciziei atacate au fost consumate prin executarea acesteia și desemnarea unei alte persoane în funcția de director coordonator al ITM G., ca urmare a organizării unui nou concurs conform O.U.G. nr. 105/2009.

Analizând actele și lucrările dosarului, curtea reține următoarele:

Excepția de necompetență materială a instanței, invocată de pârâțul M.M.F.P.S., este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, având în vedere că decizia nr. 269/13.10.2009 este un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, întrucât are ca efect încetarea unui raport de drept administrativ ce vizează exercitarea unor atribuții de putere publică de către serviciile

publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale.

Actul de numire a persoanelor care ocupă funcțiile de director coordonator al serviciilor publice deconcentrate, emis de ordonatorul principal de credite, a fost calificat de art. III alin. (4) din O.U.G. nr. 37/2009 ca fiind un act administrativ, astfel că, potrivit principiului simetriei juridice, actul de încetare a exercitării atribuțiilor acestei funcții nu poate avea o altă natură juridică.

Prin urmare, acțiunea având ca obiect suspendarea executării deciziei nr. 269/13.10.2009 emisă de M.M.F.P.S. – Inspecția N. este de competența instanței de contencios administrativ, susținerile pârâtului M.M.F.P.S. privitoare la competența materială a tribunalului – secția conflicte de muncă fiind neîntemeiate.

În privința excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtului M.M.F.P.S., instanța o va respinge, având în vedere că acesta, deși nu este emitentul deciziei a cărei suspendare se solicită, are calitatea de parte în contractul de management nr. 49/25.05.2009 încheiat cu reclamantul, a cărei încetare s-a dispus prin decizia nr. 269/13.10.2009.

În aceste condiții, este justificată legitimarea procesuală pasivă a pârâtului M.M.F.P.S., alături de emitentul deciziei de încetare a contractului de management.

Analizând, pe fond, acțiunea promovată de reclamant, curtea reține următoarele:

Potrivit art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004:

„În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond”.

Prin urmare, pentru a se dispune suspendarea executării unui act administrativ, este necesar să fie îndeplinite următoarele condiții:

a) să fie introdusă plângerea prealabilă împotriva actelor vătămate;

b) măsura suspendării să fie necesară pentru prevenirea unei pagube iminente, în sensul art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004;

c) să fie vorba despre un caz bine justificat, astfel cum acesta este definit de art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004.

În speță, prima condiție necesară pentru a se dispune suspendarea executării actului administrativ este îndeplinită, întrucât reclamantul a formulat plângere prealabilă, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, înregistrată la M.M.F.P.S. – Inspecția N., sub nr. 11250/04.11.2009.

În accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004, prin „cazuri bine justificate” se înțeleg împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Examinând aparența de legalitate a deciziei nr. 269/13.10.2009, prin prisma situației de fapt și a argumentelor juridice prezentate de reclamant, curtea reține că există indicii temeinice de natură să pună sub semnul întrebării prezumția de legalitate a actului administrativ contestat referitoare la: obligativitatea motivării în fapt a deciziei de încetare a contractului de management, incidența în cauză a dispozițiilor art. 969 C. civ. și a prevederilor art. 9 din contractul de management nr. 49/25.05.2009, care reglementează cauzele de încetare a acestuia, precum și legalitatea deciziei, urmare a constatării neconstituționalității unor prevederi ale O.U.G. nr. 105/2009, prin Decizia nr. 1629/2009 pronunțată de Curtea Constituțională.

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004, prin „pagubă iminentă” se înțelege prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

Analizând această cerință, curtea constată că este îndeplinită în cauză, întrucât executarea deciziei contestate este de natură a cauza reclamantului un prejudiciu material viitor și previzibil, constând în lipsirea de veniturile aferente exercitării funcției de director coordonator al ITM G., în baza contractului de management încheiat pe o perioadă de maximum 4 ani.

În privința capătului de cerere având ca obiect suspendarea efectelor concursului organizat la data de 22.10.2009, curtea reține că nu sunt îndeplinite dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, întrucât obiectul suspendării nu este reprezentat de un act administrativ, astfel cum acesta este definit de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

În consecință, pentru motivele de fapt și de drept evidențiate, curtea constată că acțiunea promovată de reclamant este în parte întemeiată și urmează să dispună, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, admiterea în parte a acesteia, în sensul suspendării executării deciziei nr. 269/13.10.2009 emise de M.M.F.P.S. – Inspekția N., până la pronunțarea instanței de fond și respingerea capătului de cerere având ca obiect suspendarea efectelor concursului organizat la data de 22.10.2009, ca neîntemeiat.

Notă: Conform art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ, actul administrativ este actul unilateral cu caracter individual

sau normativ emis de o autoritate publică, în vederea executării ori a organizării executării legii, dând naștere, modificând sau stingând raporturi juridice.

Sunt asimilate actelor administrative contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică; executarea lucrărilor de interes public; prestarea serviciilor publice; achizițiile publice.

De asemenea, se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal.

2. Principiile suspendării executării actului administrativ

Actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, care la rândul său se bazează pe prezumția autenticității și veridicității, fiind el însuși titlu executoriu.

Principiul legalității actelor administrative presupune însă, atât ca autoritățile administrative să nu încalce legea, cât și ca toate deciziile lor să se întemeieze pe lege. El impune, în egală măsură, ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată.

Prin urmare, în procesul executării din oficiu a actelor administrative trebuie asigurat un anumit echilibru, precum și anumite garanții de echitate pentru particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare, iar legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitrariului.

Tocmai de aceea, suspendarea executării actelor administrative trebuie considerată ca fiind, în realitate, un eficient instrument procedural aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată, pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca, atâta timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efectele asupra celor vizați.

În considerarea celor două principii incidente în materie – al legalității actului administrativ și al executării acestuia din oficiu – suspendarea executării constituie însă, o situație de excepție, aceasta putând fi dispusă numai în cazurile și în condițiile expres prevăzute de lege.

*I.C.C.J., secția contencios administrativ și fiscal,
decizia nr. 2199/14.04.2009, www.scj.ro*

Prin acțiunea în contencios administrativ formulată de SC T. SA Suceava, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fis-

cală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, s-a solicitat anularea deciziei nr. 84/7 noiembrie 2007, prin care s-a respins contestația formulată de reclamantă împotriva actului administrativ fiscal nr. 81892/19 iulie 2007 conținând comunicarea pierderii de către SC T. SA Suceava a facilităților acordate în baza O.U.G. nr. 37/2004 și a actului administrativ fiscal nr. 82689/26 iulie 2003, prin care reclamanta a fost informată că la data de 30 iunie 2007 înregistra obligații fiscale restante la bugetul de stat.

S-a solicitat, de asemenea, anularea celor două acte administrative fiscale cu nr. 81892/19 iulie 2007 și nr. 82689/26 iulie 2007.

Prin cererea completatoare depusă la termenul din 1 septembrie 2008, reclamanta a solicitat suspendarea executării actului administrativ fiscal nr. 81892/19 iulie 2007 emis de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, precum și a actului administrativ fiscal nr. 82689/26 iulie 2007 emis de aceeași Direcție Generală de Administrare a Marilor Contribuabili.

În motivarea cererii a arătat că este îndeplinită condiția cazului bine justificat, întrucât potrivit certificatului de atestare fiscală nr. 51776/18 august 2006, la data de 31 iulie 2006 nu figura în evidențele fiscale cu obligații de plată curente restante către buget.

De asemenea, prin raportul de inspecție fiscală generală nr. 47/31 martie 2006, s-a constatat că până la data de 31 decembrie 2005 reclamanta și-a achitat obligațiile fiscale curente.

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin încheierea din 29 septembrie 2009 a admis această cerere, dispunând suspendarea executării actelor administrativ fiscale nr. 81892 din 19 iulie 2007 și nr. 82689/26 iulie 2007 emise de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Pentru a dispune astfel, instanța a reținut că cererea de suspendare este întemeiată, fiind îndeplinite cumulativ cele două condiții prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004, respectiv cazul bine justificat și iminența producerii unei pagube.

Referitor la prima condiție, s-a reținut că aceasta este îndeplinită, în raport de împrejurarea că pârâta a eliberat reclamantei certificatul de atestare fiscală nr. 51776/18 august 2006 în care se menționa că la data de 31 iulie 2006 nu figura în evidențele fiscale cu obligații curente restante către buget, pentru ca, ulterior, prin actul administrativ nr. 82689 din 26 iulie 2007, să i se aducă la cunoștință că la data de 23 iulie 2007, din obligațiile restante la bugetul asigurărilor sociale de

stat și la bugetul asigurărilor de șomaj, mai are de plată sumele menționate în acest act.

Față de conținutul certificatului eliberat la 18 august 2006, curtea a reținut că este creată o îndoială serioasă în privința legalității actelor, de natură să justifice suspendarea executării acestora.

Raportat la cuantumul ridicat al sumei pretins datorate și la specificul activității reclamantei, s-a concluzionat că este îndeplinită și condiția iminenței producerii unei pagube.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, solicitând modificarea ei, în sensul respingerii cererii de suspendare a executării actelor contestate, ca fiind întemeiată.

A fost invocat motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., în dezvoltarea căruia s-a susținut, în esență, că în speță nu sunt îndeplinite cumulativ cele două condiții impuse de art. 14 din Legea nr. 554/2004, pentru a se dispune suspendarea executării actelor contestate, instanța de fond concluzionând, totodată, în mod greșit, că în cauză nu se impune stabilirea unei cauțiuni, întrucât cererea este întemeiată pe dispozițiile art. 15 din aceeași lege.

Astfel, susține recurenta, după cum rezultă din însăși definiția dată prin lege cazului bine justificat, pentru ca măsura suspendării executării unui act administrativ să fie admisibilă este necesar ca societatea să facă dovada existenței unor motive bine întemeiate, care să creeze o îndoială serioasă asupra legalității acestuia.

Or, din actele analizate de organele fiscale a rezultat că societatea și-a achitat într-adevăr debitele restante, însă cu depășirea datei la care acestea erau scadente, astfel încât certificatul de atestare nr. 517776/18 august 2006, avut în vedere de prima instanță, nu este de natură să justifice îndeplinirea acestei condiții, menționând doar faptul că la data emiterii lui societatea nu mai înregistra astfel de obligații.

În ceea ce privește a doua condiție impusă de lege, este necesar ca reclamanta să fie amenințată cu producerea unei pagube iminente și ireparabile, precum și să facă dovada acestui aspect, instanța supremă reținând, în cauze similare, că simpla menționare a creanței contestate și a valorii ei nu duce, *de facto*, la constatarea că există o asemenea pagubă.

În speță, motivarea instanței de fond se bazează pe simple afirmații ale reclamantei și pe simple supoziții, care nu sunt de natură a face dovada îndeplinirii acestei condiții.

S-a învederat și faptul că, având în vedere cifra de afaceri înregistrată de reclamantă în 2007 (118.223.691 lei), suma datorată organelor fiscale (6.938.399 lei) nu poate afecta activitatea acesteia.

Recursul nu este fondat.

Actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, care la rândul său se bazează pe prezumțiile autenticității și veridicității fiind el însuși titlu executoriu.

Principiul legalității actelor administrative presupune însă atât ca autoritățile administrative să nu încalce legea, cât și ca toate deciziile lor să se întemeieze pe lege. El impune, în egală măsură, ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată.

Prin urmare, în procesul executării din oficiu a actelor administrative trebuie asigurat un anumit echilibru, precum și anumite garanții de echitate pentru particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare, iar legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

Tocmai de aceea suspendarea executării actelor administrative trebuie considerată ca fiind, în realitate, un eficient instrument procedural aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca atât timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efecte asupra celor vizați.

În considerarea celor două principii incidente în materie – al legalității actului și al executării acestuia din oficiu – suspendarea executării constituie însă o situație de excepție, aceasta putând fi dispusă numai în cazurile și în condițiile expres prevăzute de lege.

În plan intern, suspendarea executării actului administrativ este reglementată prin art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, putând fi dispusă numai în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente.

În sensul acestei legi, cazurile bine justificate reprezintă acele împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ, iar paguba iminentă constă în prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, astfel cum se prevede prin art. 2 lit. t) și ș).

Preocupări, în plan juridic, cu privire la suspendarea executării actelor administrative au existat și la nivel european, prin perspectiva acestora [de exemplu, R(89)/8, referitoare la protecția jurisdicțională provizorie în materie administrativă], instanța putând acorda asemenea măsuri, în raport cu ansamblul circumstanțelor și intereselor prezente, atunci când executarea actului este de natură a cauza pagube grave,

dificil de reparat și când există un argument aparent valabil de nelegalitate a acestuia.

În speță, examinând sumar actele dosarului, fără a fi posibilă antamarea fondului în această etapă a procedurii, prima instanță a concluzionat în mod corect că este îndeplinită condiția cazului bine justificat impusă de art. 14 din Legea nr. 554/2004, în raport de conținutul raportului de inspecție fiscală generală din 21 martie 2006, a certificatului de atestare fiscală eliberat reclamantei la 18 august 2006, anterior emiterii actelor contestate și de existența unor cereri de restituire/compensare a unor sume încasate necuvenit la bugetul de stat.

Actele dosarului și ansamblul circumstanțelor cauzei atestă, totodată, îndeplinirea condiției privind iminența pagubei, raportat la cuantumul sumei în discuție și specificul activității societății reclamante, executarea silită care a fost declanșată putând genera dificultăți reale în executarea obligațiilor contractuale asumate, sistarea serviciilor, precum și grave probleme sociale.

Cerința depunerii unei cauțiuni pentru judecata la fond a fost îndeplinită în recurs, societatea reclamantă conformându-se obligațiilor stabilite în acest sens în sarcina sa prin încheierea din 3 martie 2009.

Recursul a fost respins, așadar, ca nefondat.

Notă: Întrucât actul administrativ este caracterizat de prezumția de legalitate, măsura suspendării executării, ca operațiune juridică de întrerupere vremelnică a efectelor acestuia, reprezintă o excepție de la regula executării din oficiu^[1].

Din regimul juridic aplicabil actului administrativ se desprind principalele trăsături ale acestuia, respectiv, legalitatea și emiterea în regim de putere publică, aspecte care determină și forța juridică specială a acestuia, și anume executarea lui *ex officio*, fiind titlu executoriu prin el însuși, adică de imediată aplicare.

Instanța investită cu soluționarea unei cereri de suspendare a executării unui astfel de act administrativ trebuie să verifice dacă la emiterea actului s-a creat în realitatea juridică o aparență de legalitate, care să dea și forța juridică a executării imediate și din oficiu, iar pentru aceasta trebuie să se raporteze și la aspecte de fond ale cauzei, fără însă a-l antama în totalitate^[2].

---

[1] A se vedea și I.C.C.J., secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 852/17.02.2009.

[2] A se vedea decizia nr. 648/2008, pronunțată de I.C.C.J., secția de contencios administrativ și fiscal.

3. Suspendarea executării actelor administrative – instrument procedural aflat la îndemâna instanței pentru a asigura respectarea principiului legalității

Principiul legalității actelor administrative presupune atât ca autoritățile administrative să nu încalce legea, cât și ca toate deciziile lor să se întemeieze pe lege. El impune, în egală măsură, ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată.

Prin urmare, în procesul executării din oficiu a actelor administrative trebuie asigurat un anumit echilibru, precum și anumite garanții de echitate pentru particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare, iar legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitrariului.

Tocmai de aceea suspendarea executării actelor administrative trebuie considerată ca fiind, în realitate, un eficient instrument procedural aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca atât timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efectele asupra celor vizați.

C.A. Ploiești, secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 315/23.02.2010, în Jurindex

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Dâmbovița, Secția comercială și de contencios administrativ, sub nr. (...)009, reclamantul T. TBC N. a chemat în judecată pârâtul Consiliul Județean D., pentru ca, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 554/2004, să se dispună suspendarea executării Hotărârii Consiliului Județean nr. 131/28.08.2009 pentru atribuirea în folosință gratuită pe o perioadă de 10 ani a două clădiri, proprietate publică a județului D., aflate în administrarea T. TBC N., către Asociația pentru Siguranță Comunitară și Antidrog.

Prin sentința nr. 802, pronunțată în data de 20 noiembrie 2009, Tribunalul Dâmbovița a admis cererea formulată de reclamantul T. TBC N., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Județean D. și a suspendat executarea Hotărârii Consiliului Județean nr. 131/28.08.2009 până la soluționarea dosarului de fond nr. (...).

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 554/2004, se poate dispune suspendarea executării unui act administrativ, până la pronunțarea instanței de fond asupra legalității acestuia, cu îndeplinirea cumulativă a unor condiții reprezentate de existența unui caz bine justificat și a unei pagube iminente.

Reclamantul a făcut dovada existenței unui litigiu pe fondul cauzei prin depunerea, atât a plângerii formulate în temeiul art. 7 din lege, cât și a cererii de chemare în judecată.

Tribunalul a apreciat că, în speță, reclamantul a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 14 în sensul existenței unui caz bine justificat și pentru prevenirea unei pagube iminente, prin executarea hotărârii nr. 131/2009, de atribuire în folosință gratuită a două clădiri aflate în administrarea reclamantului, către Asociația pentru Siguranță Comunitară și Antidrog.

Chiar dacă în soluționarea cererii de suspendare instanța nu poate antama fondul cauzei, s-a constatat că înscrisurile depuse la dosar, respectiv adresa nr. 42767/15.10.2009, prin care Ministerul Sănătății a comunicat că nu și-a dat acordul cu privire la schimbarea destinației celor două imobile din incinta T.N., ceea ce vine să confirme susținerile din cererea introductivă privind lipsa obținerii avizelor necesare, de către pârât, anterior adoptării hotărârii nr. 131/28.08.2009, sunt de natură să creeze o îndoială justificată cu privire la legalitatea hotărârii a cărei suspendare se cere. În același sens a fost luat în considerare și contractul de lucrări de servicii, din care rezultă investițiile efectuate de către reclamant în imobilele ce fac obiectul hotărârii, în vederea folosirii acestora în interesul reclamantului și care, prin atribuirea în folosință gratuită către acea asociație, ar conduce la producerea unor pierderi financiare.

S-a avut în vedere și sentința cu nr. R89/8/13.09.1989 a Comitetului de Miniștri privitoare la protecția jurisdicțională provizorie în materie administrativă, conform căreia tocmai posibilitatea conferită celui care se consideră vătămat de a solicita suspendarea executării unui act administrativ, măsură pe care instanța o dispune atunci când, în raport de ansamblul circumstanțelor și intereselor, se apreciază că executarea actului administrativ ar fi de natură a crea pagube semnificative, dificil de reparat și când există și argumente juridice valabile față de regularitatea actului emis.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâtul Consiliul Județean D., criticând-o pentru nelegalitate, motivat de faptul că probatoriile administrate în cauză nu ar fi de natură să justifice producerea unei pagube iminente, ci mai mult având în vedere starea avansată de degradare a imobilelor paguba iminentă se produce în detrimentul județului D., proprietarul de drept al acestor clădiri.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art. 304 C. proc. civ., precum și sub toate aspectele conform art. 304¹ C. proc. civ., curtea reține că recursul este nefondat, astfel cum se va arăta în continuare: